

Irena Fuchsová

Když je žena v lázních

Nakladatelství Beskydy

Irena Fuchsová

***Když je žena
v lázních***

Irena Fuchsová

***Když je žena
v lázních***

Nakladatelství Beskydy

Irena Fuchsová © 2010

Fotografie na obálce a uvnitř knihy:

Archiv Sanatorií Klimkovice

Fotografie na zadní obálce

© Miriam Pešková

© Nakladatelství Beskydy 2010

ISBN: 978-80-87431-02-3

*Věnováno všem zaměstnancům Sanatorií Klimkovice,
kteří se o své pacienty starají s láskou a péčí od 18. 7. 1994,
a věnováno všem pacientům, kteří se v Sanatoriích
Klimkovice léčili, léčí a budou léčit...*

Milí čtenáři tohoto druhého vydání,

poprvé jsem byla v Janských Lázních v roce 1954. Byly mi čtyři roky. Diagnóza: poliomyelitis – nesprávně laicky dětská obrna. Od roku 1990 jezdím do lázní pravidelně, protože některé obrnáře – bohužel mezi ně patřím – postihne po čtyřicítce tzv. post-poliomyelitický syndrom a každoroční lázeňská péče je pro nás manou nebeskou. Tuto informaci o svém zdravotním stavu na sebe prozrazuji z následujícího důvodu.

V této knize píšu o postižených lidech – tak bych ráda, abyste věděli, že jsem na jejich břehu. I když břeh není to správné slovo. Jsem sice obrnářka, ale žila jsem a žiju „v proudu řeky“.

Mám pětatřicetiletého syna a sedmadvacetiletou dceru, jsem vdaná, od roku 1994 dojíždím z Kolína do Prahy do Činoherního klubu, kde napovídám, skoro třicet let publikuju v různých časopisech a od roku 2001 vydávám knihy takovou rychlostí, že ji opravdu nelze nazvat obrnářskou, vždyť toto druhé vydání je mojí dvacátou osmou knihou!

Teď tedy víte, že jsem „stará lázeňačka“ a lázeňský život dobře znám. A protože ne každý v lázních byl, musím Vám podat ještě jedno vysvětlení. Týká se několika erotických povídek, které jsou v této knize. Většinou jsem je napsala v červenci v roce 1995.

Dorazila jsem tehdy do Klimkovic s velkým sešitem, který jsem chtěla zaplnit náměty na erotické povídky pro čtrnáctideník NEI – REPORT, se kterým jsem v té době spolupracovala. Hned první den jsem si tady našla výbornou partu. Druhý den jsem se vytasila se sešitem a seznámila všechny se svým plánem.

„Každý den musím napsat námět na jednu erotickou povídku! Tak se snažte!“

Že to bylo opravdu takhle, mi může dosvědčit vozičkářka Mirunka Nehybová z Kladna, která u toho byla a se kterou se dodnes přátelíme. Jak jednotlivé povídky vznikaly, upřesňuji vždy na jejich konci.

Víte, moji milí čtenáři, nerada bych, aby po přečtení této knížky vznikl třeba jenom v jednom z vás pocit, že lázně = erotické hrátky od rána do večera a od večera do rána. Berte tuto knížku prostě tak, že ji psala žena, obdařená fantazií, žena, která jezdí každý rok do lázní, kde má čas na to, aby své fantazii popustila uzdu - a to dokonce tak hodně, až je z toho kniha, Když je žena v lázních, která je u čtenářů tak oblíbená, že se můj nakladatel, Bronisław Ondraszek, rozhodl, že ji vydá podruhé...

Irena Fuchsová
klimkovická lázeňáčka

Ty ošklivé věci

Lucie neměla ráda ty ošklivé věci a tím pádem neměla ráda ani muže.

První zkušenost s těmi ošklivými věcmi získala v sedmnácti letech se spolužákem Jardou. Byl to tlustý kluk, který se strašně potil, a když s ní dělal ty ošklivé věci, měl kapičku potu na špičce nosu a Lucie s hrůzou čekala, kdy jí upadne na obličej a úplně zapomněla na ty ošklivé věci, které s ní Jarda dělal.

Když bylo po, upadla kapička Lucii přímo do oka a Jarda upadl vedle Lucie. Lucie si zuřivě utírala oko a Jarda zahučel. „Nebřeč. Máš to za sebou.“

Lucie si pořád mnula oko a utěšovala se tím, že kapiček mohlo být víc. Jarda se zarazil. Byl sice tlustý, ale byl také sečtělý, a tak věděl, že s pannou se musí jednat jemněji než s ostatními, dávno deflorovanými buchtami. Prý proto, aby neměly trauma na celý život a neztratily zájem o sex. Bylo mu sice srdečně jedno, jestli nějaký chlápek, co přijde po něm, bude muset bojovat s traumatem u téhle buchtu, ale protože byl sečtělý, políbil Lucii na tvář.

„Bylas fakt třída!“

Lucie si uvědomila, že se musí stavit ve třídě pro sešit a rychle se začala upravovat. Jarda se také oblékl, vstal ze žíněnky a vypadl z tělocvičny, aby se vrátil na doučování z chemie, odkud s Lucii před chvílí pláchli.

Protože kvůli té odporné kapičce Lucie ty ošklivé věci vůbec nezaregistrovala, odhodlala se k nim podruhé až po třech letech s Filipem. V pracovní době.

Filip byl pro změnu hubený a měl uhry. Proboha, proč si je nevymačká, ptala se v duchu Lucie. Vždyť by stačilo tak málo! Zrcátko, čistý kapesník a tvář natočit směrem ke sluníčku nebo k lampě!

Filip na ní svým hubeným tělem chřestil o sto šest a Lucie si představovala, jak by, mít takové akné, postupovala ona.

Když ty ošklivé věci skončily, Filip, který už nemínil dál snášet kritické pohledy na svůj obličej, vstal, natáhl si kalhoty, narovnal kýbl a koště - v kumbálku pro uklízečku nebylo pro souložící pár dost místa a tak došlo k jejich částečnému přemístění z původních míst - a beze slova za sebou zavřel dveře.

Lucie si oddychla, pak se zhluboka nadechla a z pachu dezinfekčních prostředků se jí zvedl žaludek. Zařekla se, že s těmi ošklivými věcmi jednou provždy skončila.

Muže začala dělit do tří skupin.

Jardové. To byli ti tlustí, co smrděli a potili se.

Filipové. To byli ti hubení s uhry, které si neuměli nebo nechtěli vymačkat.

A Kreténi. To byli všichni ostatní, Jardy a Filipy nevyjímaje.

Když bylo Lucii pětatřicet, porazila ji motorka. Ten mladej Kretén jel určitě dělat někam ty ošklivé věci a na přechodu pro chodce to neubrzdl.

Půl roku nato skončila Lucie v lázních.

Byl na ni pohled k popukání.

Staropanensky oblečená. Bílé letní sandály a červené silonové ponožky. To aby si neodřela nohy a potom, žádná slušná žena nechodí nikdy naboso! Černá nebo hnědá sukně. Tak rychle se neušpiní. A černé, tmavomodré nebo hnědé halenky. Co nejméně nápadné! Aby si někdo, proboha, nemyslel, že snad přijela do lázní s touhou po Kreténech a po těch ošklivých věcech!

S ostatními pacientkami nechtěla mluvit o své práci - řekněte sami, co je zajímavého na práci archivářky okresního města? Nechtěla mluvit o své rodině - stejně nebylo o kom. Blízké příbuzné neměla a s těmi vzdálenějšími se nestýkala. Už dávno ji přestalo bavit neustále vysvětlovat, proč ještě není vdaná a nemá děti. A aby si teď v lázních vymýšlela náhradní příbuzné, to se jí přičilo.

Ale o něčem mluvit musela. A tak mluvila donekonečna o svém úrazu, o pobytu v nemocnici, o lécích, o komplikacích,

kteřé ji potkaly jak jinak, než nedbalostí lékařů, o potížích, které neustále má, o lázeňských procedurách, které jí nepomáhají, jak čekala – a všichni jí měli brzy plné zuby a prchali před ní.

Nevadilo jí to. Na samotu byla zvyklá.

Pacient Pepík byl podobný typ. Šedivé vesty, které mu pletla maminka, bílé košile, tesilové kalhoty, bílé ponožky.

Potkali se jednou kousek od lázní.

Lucie nesla dva balíčky lázeňských oplatek, které koupila u místního podnikatele, který si vybuřoval mini – prodejnu ve své garáži a prodával oplatky o něco laciněji než v areálu lázní. Když Pepíkovi vypočítala, kolik se dá ušetřit vlastně jenom tím, že si člověk udělá před večerí příjemnou procházku, zeptal se jí, jestli by tam s ním druhý den nezašla.

Lucie souhlasila.

Za prvé, Pepík nevypadal, že bude příliš velký Kretén. A za druhé, Lucie měla dobré srdce, a když mohla ušetřit ona, proč by to nedopřála i jinému.

A tak se scházeli každý den. Potkávali se během dopoledních procedur, čekali na sebe před koupelemi, půjčovali si navzájem noviny, a co bylo nejdůležitější – Pepík brzy převzal Luciin název pro sex a tak když někdy mluvili „o těch ošklivých věcech“, bylo jenom jim dvěma jasné, CO tím myslí a jejich malé spiklectví je sbližovalo víc, než si mysleli!

Jejich pokoje byly přesně nad sebou a tak si často na zeď ťukali svou lázeňskou morseovku.

1 × ťuk Jdu k automatů na kafe. Jdeš také?

2 × ťuk Jdu na naši lavičku. Jdeš také?

3 × ťuk Jdu do knihovny. Jdeš také?

4 × ťuk Jdu do garáže nakupovat. Jdeš také?

5 × ťuk Jdu k vodotrysku. Jdeš také?

Odpověď na všechny tyto otázky byla buď 1 × ťuk, to znamenalo ano, nebo 2 × ťuk, to znamenalo ne.

Potom ještě měli 6×ťuk. To znamenalo, Kam chceš jít? Tady oba ťukači ťukali podle nálady, například 4×, když se jim zachtělo oplátek z garáže nebo 2×, když si chtěli jít sednout na svoji lavičku.

A jejich lázeňská morseovka pokračovala dál.

7×ťuk bylo, Jdu spát a 8 x ťuk znamenalo, Bolí mě hlava.

Tady nutno dodat, že oba, Lucii i Pepíka, hlava bolela dost často.

Pacient v pokoji vedle Lucie jejich ťukání jakžtakž snášel. Ale pak ho jednou začal bolet zub a on musel navštívit zubaře. Po zákroku se mu ulevilo. Otupený injekcí za sebou zamkl dveře svého pokoje, zatáhl závěsy, nařídil si budíka tak, aby nezmeškal večeri a chystal se, že zalehne, když vtom se ozvalo prvních šest ťuknutí.

Pepík se ptal Lucie, kam chce jít.

Pacient na další ťukání nečekal, vyjel výtahem o poschodí výš, zjistil si číslo pokoje ťukače a vrátil se na svůj pokoj právě ve chvíli, kdy Lucie Pepíkovi vyťukávala, že ji bolí hlava – což bylo osm ťuknutí. A když začal Pepík ťukat také osmkrát, protože měl stejný problém, zvedl pacient domácí telefon a vytočil číslo jeho pokoje.

„Hele, mladej, nech už toho ťukání a jdi si s ní konečně zašoustat! Já mám pokoj vedle ní, bolí mě zub a chci spát. Vona má pokoj 316, kdybys to náhodou nevěděl, jakože to nevíš. Napiš si to! 316!“

Pepík byl v šoku.

Aby se to nepletlo, zavolal pacient i Lucii.

„Mladá paní, dejte mu, místo toho vašeho přiblblého ťukání, konečně zašoustat, buďte tak hodná! A bude nám dobře všem třem. Já totiž za tou stěnou, na kterou pořád ťukáte, mám postel a chci spát, protože jsem před chvíli přišel od zubaře. Ten váš ťukač má pokoj 416, jestli to náhodou nevíte. 416!“

Lucie zalapala po dechu a pacient se spokojeně zahrabal pod deku. Ťukání přestalo.

Pepík i Lucie horečně přemýšleli, co mají dělat a ve chvíli, kdy se Lucie odhodlala, že půjde za Pepíkem a otevřela dveře svého pokoje na chodbu, stál Pepík za jejími dveřmi a právě natahoval ruku, aby na ně zaklepal.

Lucie ho pozvala k sobě na pokoj. Poprvé. Šeptali si, aby je ten sprosták vedle neslyšel, ale ten už dávno spokojeně spal.

Lucie byla rudá. Pepík bledý.

Oba se navzájem utěšovali a Lucie nakonec z rozpaků zapnula televizi.

Seděli vedle sebe na ustlané váleňdě a dívali se. Když se v jedné chvíli Lucie natáhla po sušenkách, které vysypala na talíř jako malé pohoštění, dotkla se Pepíkova přirození, které mu drze nadzvedávalo tepláky.

„Ó!? A Toto je proč?“ Překvapeně a s odporem ukázala na hrůzu, kterou nechápala. V televizi totiž šel Křesťanský magazín.

„Dej To okamžitě pryč, Pepičku,“ přikázala Pepíkovi a ten se rozpačitě bránil.

„Lucinko, já za NĚJ nemůžu! To ON! JEMU se strašně líbíš!“

Ale Lucie se s Pepíkem nemínila dohadovat, na čí straně je vina.

„Nemluv a rychle s NÍM něco udělej! Mě to ruší, když tu takhle mezi námi trčí! Ještě ti roztrhá tepláky!“

Pepík se vyděsil.

„A co s NÍM mám dělat, Lucinko?“

Lucie se zasmála a pohládila ho po ruce.

„Ty nic, Pepičku! Co ty bys s NÍM asi tak dělal? ON ať udělá! On! A hezky rychle!“

Pepík na Lucii vytřeštil oči.

„A co má udělat, Lucinko?“

„Cococo! Co asi? Vždyť ty víš! Ty ošklivé věci přece, Pepičku!“

Lehla si, vyhrnula sukni, stáhla kalhotky a Pepík s NÍM udělal ty ošklivé věci.

No, ty věci nebyly zase až tak úplně ošklivé, to si uvědomili oba a hned. Nicméně způsobně dokoukali Křesťanský magazín.

Když koukali na Vaňkovku, obrazově hudební koláž o chráněné architektonické památce, ON je začal rušit podruhé! A Lucie prostě nemohla koukat na televizi, když ON mezi nimi tak bezostyšně trčel! To prostě nešlo!

A tak ho nechali udělat ty ošklivé věci podruhé...

... Pacient se zubem, který už nebolel, šel do jídelny na večeři trochu se strachem. Báł se, že mu ti dva vynadají. Přece jenom jim to nemusel říkat tak ostře, ale sami víte, jaké to je, když se přijde od zubaře! Když je ale uviděl, ulevilo se mu.

Lucie vešla do jídelny a usmívala se. Za ruku si vedla rozzářeného Pepíka.

A pacientovi se zubem, který už nebolel, bylo jasné, že jestli někdy něco od své sousedky uslyší, tak to určitě nebude fukání na zed'...

Věnováno všem, kteří do lázní přijeli sami, ale sami neodjížděli.

Kam ho zase odložila?

K hlavní budově lázní se blížil lahvově zelený Ford Escort.

Zavětril jsem. Když Ford zastavil u recepcce a vystoupila řidička, atraktivní blondýnka s dlouhýma nohama a vyndala nejdřív invalidní vozejk a pak chudáka, kterému pomohla se na ten vozejk vyškrábat, bylo mi jasné, že budu mít příští dva týdny o zábavu postaráno. Málem jsem začal slintat jak Pavlovovi psi, já zvědavec nadrženej a aspoň desetkrát do roka nevěrnej, ženatej dobytek.

Lehká kořist to nebude, to mi bylo jasné z jejího pohledu, kterým se podívala skrz mě. Vůbec nezareagovala na můj úsměv a pozdrav. Nevadilo mi to. O to víc mě bude těšit, až tě dostanu do postele, holčičko, pomyslel jsem si a představil si její dlouhé štíhlé nožičky kolem mých zad, její výkřiky a její blondáté vlásky na polštáři.

To mi zatím k radosti bohatě stačilo.

Pohodlně jsem se usadil do křesla proti recepci a pozoroval hemžení nových lázeňských hostů. Až po chvíli jsem si uvědomil, vedle koho sedím a rychle si odsedl co nejdál. Sakra! To je pech!

Seděl jsem vedle Kozatky! Tak jsem říkal pacientce, která měla prsa, Kdo hledá, najde! Sotva jsem se od ní odtáhl, ona se rychle zvedla. Určitě si myslela, že jsem si tam sedl kvůli ní a řekla si, když bude dělat drahoty, že mě rychleji dostane tam, kam mě dostat chce. Do postele!

Chachacha! Mýlila se, holubička! A mýlily se všechny baby, které si ještě před deseti minutami mohly myslet, že mě dostanou! Chachacha! Moje blondáté eso stojí u recepcce a jiná ženská mě nezajímá!

K manželovi se moje eso chovalo velmi dobře, což jsem kvitoval dost nerad, protože mi to ztíží práci. Ženská, která se k tomu svému chová jako ke špinavému, špatně vymáchanému hadru, taková ženská už jakoby mi ležela v posteli. Ale je pravda, že to

by mě zas až tak nebavilo. Tohle bude jiný zrádlo! Tohle eso mi možná zabere celý můj zbývající lázeňský pobyt.

Hned jak odpadne od recepcy, tak začnu! Zeptám se jí, jaké má číslo pokoje. To se v lázních ptám každé ženské a neřekli byste, jak to na ně působí! Jako lavina! Mají o čem mluvit, já se stávám bleskem populární a každá se už už klepe, kdy na ni přijde řada a jak mi odpoví právě ona. Čím originálnější odpověď, tím pro mě lehčí práce, holčičky! Už jsem v tom odborník!

Ta, co řekne číslo svého pokoje hned, ta mi nedá, i kdybych se rozkrájel! Třeba taková Kozatka! No jasně, ptal jsem se i Kozatky, protože jsem gentleman. A Kozatka mi řekla, že její pokoj má číslo 310 a ať přijdu dneska, hned po obědě!

Ztráta času! Ale ty, co se snaží být originální, ty, co se chtějí zviditelnit, tak ty jsou jasně! Ty ze mě budou udělaný ještě dřív, než začnu!

Kozatka se dovlnila k recepci a prohlížela si tam vystavené pohledy – no jo, musím poslat pohled manželce a do práce – pak se otočila, zamotala se a padala k zemi! Dívka za recepčním pultem vyjekla a zakryla si oči. Když je otevřela, nechtěla se ani podívat, kam Kozatka dopadla.

Bála se zbytečně! Kozatka dopadla do měkkého!

Chytil ji totiž do náruče ten chudák na vozejku, šedivej jako myš. Budu mu říkat Myšák. Myšák držel Kozatku na klině, oba se smáli, něco si říkali a do toho se vracelo moje eso, manželka Myšáka. Té budu říkat Krasavice.

Krasavice se vracela se zřízencem, který vezl od auta jejich zavazadla. Když viděla, že se Kozatka válí po Myšákově, zarazila se, ale taktně nechala věcem volný průběh a šla do příjmací kanceláře.

Kozatce chvíli trvalo, než z toho chudáka vstala, ale konečně se vyhrabala a stála zase na svých. Blbě se culila a Myšák se jí omluvil.

„Promiňte mi to, slečno.“

Blbeček postiženej. Upadne na něj bidlo a on se mu omlouvá, místo aby ho rovnou žaloval! A Kozatka, světe zboř se, Kozatka s ním zakoketovala!

„A co když vám to neprominu?“

A pak celá rudá prchala k výtahu. Kulhavka hubená! Slyšel jsem, že měla autonehodu a museli jí zkrátit nohu, ale to není důležité, tyhle věci nejsou v lázeňských vztazích podstatné. V lázních jsou prostě pacientky a pacienti.

No, zahrála to na něj, co vám mám povídat! Koukal za ní, jako když vidí Čiňana v chodském kroji! Ale možná to zahrála kvůli mně! Abych viděl, jaký je o ni zájem! I to je možné! Kdepak, v ženských se chlap nevyzná nikdy.

Když vyšla Krasavice z přijímací kanceláře, netvářila se moc příjemně a tak jsem si řekl, že ji nechám z příjezdu vydejchat a zkontaktuju ji později.

... Zdravili jsme se od první chvíle, co jsme se viděli u recepcce. Na tom není nic divného, v lázních se to tak dělá. A protože seděli v jídelně vedle u stolu a přáli jsme si navzájem dobrou chuť, řekl jsem si, že nebudu ztrácet čas a třetí den jsem se jí zeptal, jaké má číslo pokoje.

A víte, co mi odpověděla? S tím jsem se tedy ještě nesetkal!

„Číslo pokoje máme 412. Ale můj manžel není homosexuál. Takže neztrácejte čas.“

Originální to bylo, to nepopírám, ale od ní mi to přišlo dost laciné. Co? Vám to tak nepřipadá? Ne? Myslíte si, že mě utřela? No dobře, tak mě utřela. Vždyť jsem vám říkal, že to je eso, neříkal jsem to?

Když jsem se vzpamatoval, oklepal jsem se jako pes, který vyleze z vody, a šel jsem nepokořen za svým cílem dál! Já to nevzdám!

Myšák odjížděl každé odpoledne kolem druhé hodiny na procházku. Sám. Krasavice chtěla jít pokaždé s ním. Vypadalo to, že se kvůli tomu i hádají, ale on neustoupil a odfrčel. Krasavice stála před recepcí a dívala se za ním. Když u autobusové zastávky

zahnul doleva, šla si sednout pod slunečnick na kolonádu, dala si kávu nebo zmrzlinový pohár, četla si a čekala, až se Myšák vrátí. A ten si dával na čas. Vracel se zhruba za dvě hodiny, kolem čtvrté.

Celé ty dvě hodiny měly baby v kavárně a na kolonádě o čem povídat.

„Podívejte se na ni! Kam ho zase odložila?“

„Věřily byste tomu, že má manžela na vozejčku? Místo, aby byla s ním, tak tady vysedává každé den u kafička a s cigárkem!“

„Honí chlapy! A von je, chudák, zavřenej na pokoji!“

„Ty vlasy si určitě barví! A všimly jste si jejich bot?“

„Jo! Má je zlatý!“

„Chudák, ten její manžel! Vemte si, že ona si s ním může dělat, co chce! Mrcha!“

Dny ubíhaly a já začal být nervózní. Můj lázeňský pobyt se krátil a situace s Krasavicí nevypadala růžově.

Jednou jsem seděl pod slunečnickem a popíjel kafičko a vidím Krasavici a Myšáka před recepcí, jak se zase dohadují. Nakonec to dopadlo jako každý den.

Myšák jel k autobusové zastávce a zahnul doleva a Krasavice si šla sednout pod slunečnick. Sotva dosedla, zvedla se Kozatka, která seděla kousek ode mě a vydala se k autobusové zastávce také. Krasavice se po ní podívala a nepatrně se usmála. Trochu smutně, trochu vesele...

Neumím to popsat! Bylo to záhadné pousmání. Ale co chcete, ženský jsou záhadný. Třeba si vzpomněla na to, jak se Kozatka zamotala a upadla u recepcce na Myšáka, v ten den, kdy přijeli...

Sakra!

Najednou se mi v hlavě začalo všechno spojovat. Recepce. Jak Kozatka spadla na Myšáka. Jak se Krasavice zatvářila, když ji uviděla v objetí svého manžela. Jak se Myšák s Kozatkou smáli...

Dopil jsem kafe a šel nenápadně za Kozatkou. Byly dvě hodiny, autobus jede až v půl třetí, co by teď dělala na zastávce? Krasavice mě sledovala, pořád se usmívala a pomalu vyťahovala z pouzdra cigaretu. Baby vedle u stolku to hned okomentovaly.

„Vidíte, to už má dneska aspoň desátou!“

„Ten chudák jede zase sám a vona si tady vyhuluje!“

„To je tedy manželka, fuj! A to jí ten její pobyt určitě hraří pojišťovna z našich peněz!“

Kozatka už byla za zadní budovou lázní, kousek nad golfovým hřištěm. A vida! Kdopak to na ni čeká u lavičky? Myšák! Žádná procházka!

Randičko!

Všoupli zadem do lázeňské budovy a zamířili k výtahu u recepcce. Já si přivolal výtah k jídelně do druhého patra a po schodech jsem vyběhl do třetího.

A už jsem je měl!

Viděl jsem záda Myšákova vozejku. Jel pomalu dlouhou chodbou k pokoji číslo 310. Kozatka se sunula za ním, odemkla, pustila ho napřed a pak jsem slyšel, jak zamyká.

Tak co byste tomu řekli?

Ti dva se znají a Krasavice to ví! Ví, že se slizají každý den u Kozatky na pokoji!

Vrátil jsem se vítězně ke slunečnickům, vítězně jsem přišel ke stolku, kde seděla Krasavice nad svým kafičkem a vítězně jsem se zeptal, jestli si mohu přisednout.

Baby, když to viděly, omdlely. Jejich předpovědi se konečně začaly naplňovat! Ta mrcha má chlapa!

Vítězně jsem se usmál.

„Manžel na procházce. Co kdybychom šli také? Třeba do lesa? Tam ho určitě nepotkáme. Máme dvě hodiny čas!“

Krasavice mi úsměv vrátila.

„Špehoval jste je až před její pokoj? A nevádí vám, že jsem snadná kořist? Podváděná žena svému manželovi nasadí parohy s radostí. Myslíte si to, že?“

Upřímně jsem se vyděsil.

„Vám nevádí, že vás podvádí? On a podvádí vás?!“

„Trvá to mezi nimi už čtyři roky. Ondřej přišel před pěti lety při autonehodě o zdraví, o zaměstnání, o kamarády. A také

o sebevědomí. Myslí si, že s ním zůstávám ze soucitu. Nevěří, že ho mám pořád stejně ráda a že mi s ním je pořád stejně hezky, jako mi s ním bylo hezky před tím, než se mu to stalo.“

Odmělčela se a vyndala si cigaretu. Elegantním zapalovačem ji zapálila a vyfoukla kouř nad moji hlavu.

„Vendulu poznal v Kladrubech. Hodně si navzájem pomohli. Nic proti tomu nezmůžu. Je to jejich svět. Já jsem zdravá. Proč bych se s Vendulou o něj nepodělila? Jednou za rok. Ondřejovi to pomáhá. Když je mi nevěrný, má pocit, že se z něho stává opravdový chlap. A mně to nevadí.“

A pak jsme si povídali o všem možným, koukali po ostatních, nastavovali tváře slunci. Před čtvrtou vyjel od recepcce Myšák a od autobusové zastávky kulhala Kozatka.

Krasavice je pozorovala a drtila zbytek cigarety v popelníku. „Zatím mi to nevadí.“

Jako by dopověděla to, co mezi námi dvě hodiny leželo. A poprvé se na mě podívala.

Měla krásné, hnědé a smutné oči.

Co čekáte? Že jsem ji přece jenom přefik? Nebo že jsme si vyměnili vizitky a já ji začal fikat později, doma? Omyl, vážení. Omyl!

To, co mi řekla, ta její věta Zatím mi to nevadí, ten její pohled – to mi připomnělo moji ženu. A dostal jsem docela obyčejný strach. Co když i moje žena ví o mých nevěrách? Co když i mé ženě to zatím nevadí?

Co když...

Prostě jsem skončil! Stal se ze mě věrný manžel. A nesmějte se mi!

Zase tak málo nás není!

Věnováno všem, kteří nevěří, že je máme rádi v dobrém i zlém.

Smutná paní

„Tak jak to bude letos o dovolené?“

Manžel si přinesl album, které dostal k narozeninám, a začal do něho řadit fotografie naší chalupy, které se mu nashromáždily během léta, podzimu a zimy.

„Tati, ty máš naši chalupu asi v deseti albech, vid’? A mě máš jenom ve dvou!“

Ilona pokývala vyčítavě hlavou, ale po straně na mě mrkla. Usmála jsem se. Měla pravdu. Chalupa byl manželův největší koníček. Díky chalupě jsem mohla být každé léto v lázních a užívat si tam klidu a procedur bez sebemenších výčitek, že jsem ho nechala samotného. Věděla jsem, že je na chalupě a určitě zase vymýšlí nějaký zlepšovák.

„Jo, holčičko, za to si můžeš sama!“ Manžel se Iloninou poznámkou nedal vyvést z klidu a dál zastrkoval fotografie do alba.

„Chalupa mi neodmlouvá, chalupa si nechá ode mě všechno líbit, se vším souhlasí, je mi vděčná za všechno, co na ní udělám! Ale ty?“

„Ale jen kdyby naše chalupa uměla mluvit,“ přidala jsem se k Ilonce a ta vyprskla. „Kdoví, jak bys dopadl!“

Manžel se na nás podíval a zakroutil hlavou.

„Tohle dovedou jenom ženské! Já se jich na něco zeptám a ony nejenom, že neodpoví, ale ještě na mě zákeřně zaútočí!“

Obě jsme si uvědomily, že se ptal na dovolenou a tak Ilonka začala.

„Já jdu na měsíc na brigádu! Zase budu za paní pokojskou a paní recepční ve svém krásném penzionu! A pak chceme jet s Pavlem k moři.“

Ilona studovala na vysoké škole, ale přivydělávala si v penzionu, který měl hlavně zahraniční klientelu. Měnila funkce podle toho, co majitel potřeboval. Začala tam brigádničit už na střední škole, a protože majitel byl slušný člověk, zůstala mu věrná. V recepci si zdokonalovala němčinu a angličtinu a na pokojích se

učila pořádku. A před rokem se tam seznámila s Pavlem, také vysokoškolačkem, který tam pomáhá jako průvodce.

„A u mě to budou lázně,“ odpověděla jsem poslušně na manželovu otázku i já. „Jestli mi to vyjde, tak zase Klimkovice. A hned jak rozdám vysvědčení. Jako každý rok. A až přijedu, tak naše chaloupka...“

Manžel si smutně vzdychl.

„Pěkně to máte obě naplánované, pěkně! A já budu zase otročit na chalupě.“ Podíval se na nás a v očích mu blýsklo. „Kdybych vám řekl, jak se těším, že si od vás obou měsíc odpočinu, byly byste se mnou doma! Abyste mě potrestaly!“

Dál si hrál s fotografiemi, Ilonka si prohlížela časopis a já dopíjela odpolední kávu. Takže léto máme vyřešené. Jako ostatně každý rok.

Jsem učitelka a jezdím do lázní hned, jak začnou prázdniny. Některé mé kolegyně si lázně berou v průběhu školního roku, aby si nekazily dovolenou, ale já využívám na lázně učitelské prázdniny a nemocenskou si neberu. Vždyť stačí, že mám zadarmo lázně! A každý rok! A pak, stejně bych si neměla nevyčerpanou dovolenou kdy vybrat! Přece se nenechám suplovat!

Vstala jsem od stolu a šla si pro kalendář, abych si zapsala návštěvu u paní doktorky, která mi lázně každý rok předepíše. Noha mě zabořila a chvíli trvalo, než jsem ji rozchodila.

Manžel moje potíže rád zlehčoval a moje kulhání okamžitě okomentoval.

„Jen se na ni podívej, Ilonko! Nic na ní není vidět, ale do lázní si jezdí každý rok!“

Ilonka se rozesmála a já se po něm ohnala kalendářem.

„Já ti dám, že mi nic není!“

„Já na tobě nic nevidím, ty simulantko!“

V tu chvíli jsem si vzpomněla na Smutnou paní.

„A nejsi sám! Povím vám, co se mi v lázních stalo minulý rok!“

A protože oba měli moje příběhy rádi, začala jsem jim vyprávět o Smutné paní.

„Smutná paní měla pokoj naproti mně. Mohla být o deset let starší než já. Byla po operaci, dávali jí nový kyčel. Chodila sice o berli, ale věděla jsem, že se její stav bude zlepšovat a nakonec bude běhat líp než před operací. Chodila moc hezky oblékaná a já si říkala, že to musela být krásná ženská.

Ona by vlastně byla krásná i teď, kdyby se netvářila tak tragicky. Bez jiskry, bez nálady, ploužila se po chodbě od výtahu ke svému pokoji, jako by šla na popravu. Sotva mi odpověděla na pozdrav! Až jsem si říkala, že ji přestanu zdravit, když je takový morous!

„Copak vy, vám to běhá,“ ozvalo se jednou za mnou, když jsem kolem ní „přefrčela“.

Zastavila jsem se u svého pokoje a hledala klíč. Pomalu ke mně došla a nastavila mi svou smutnou tvář. Usmála jsem se a mávla rukou. Chodila jsem sice svižně a cítila se výborně, protože jsem byla odpočatá a rozmazlovaná procedurami, ale věděla jsem, že tenhle stav nebude bohužel trvat celý rok.

„Ale neběhá! Tady mi nic nechybí, nožičkám je dobře, tak nezlobí! Ale měla byste mě vidět během roku! Jsem učitelka, a i když se snažím během vyučování sedět, přece jenom se každou chvíli musím od stolu zvednout. A než přejdete celou třídu dozadu a zase zpátky k tabuli...“ Usmála jsem se a mávla rukou nad svými stesky. „Ale teď jsem v ráji! Vznáším se! Nic mě nebolí!“

Smutná paní mě smutně poslouchala.

„Vy si tady připadáte jako v ráji? To se vám divím! Mně se tady nelíbí! Jsem v lázních poprvé. Po operaci kyčle, víte? Připadám si tady s tou svou berlí jako ten největší mrzák. Už nikdy nebudu chodit.“

„Ale budete chodit! A buďte ráda, že je vám to, co vám je! Byla jste na operaci přece proto, abyste chodila líp! Ale co já? Já budu chodit čím dál hůř a žádná operace mi nepomůže. Musím se prostě šetřit. A jezdit do lázni. Jezdím každý rok.“

Podívala se na mě a já si v jejím pohledu přečetla otázku. Panečku, každý rok? Asi na to máš.

„A to si platíte,“ pokračovala podezíravě a já se pochválila, jaký jsem dobrý psycholog!

„Ne, mám nárok na křížkové lázně. Každý rok.“

Prohlédla si mě od hlavy k botám. Viděla vysokou štíhlou ženskou ve sportovní dlouhé sukni a v tričku. Ženskou, která vypadala, že je zdravá!

„Ale něco si doplácíte, ne,“ pokračovala s podezíravým pohledem a mně bylo jasné, že ji budu muset přesvědčit jinak. Rozhodla jsem se, že udělám to, co často nedělám. Ukážu jí svoji nemocnou nohu. Ne, že bych se za ni styděla, ale nevystavuju ji. Celý život nosím kalhoty a od té doby, co se nosí dlouhé sukně, to střídám. Lidé si všimnou, že na nohu trochu napadám, ale proč tomu tak je, nevidí.

A tak jsem si na té lázeňské chodbě vyhrnula svou dlouhou sukni a ukázala Smutné paní nohy. Pravá je sice na pohled zdravá, ale bolí někdy víc než ta nemocná. Vždyť té levé nemocné od mých čtyř let pomáhá v chůzi! A nemocná levá? Stehno skoro stejné jako to pravé, ale od kolena hubené lýtko, protože sval byl zničený obrnou. Noha teď už vypadá jako tyčka. A čím jsem starší, tím je hubenější a unavenější. Raději moc nepřemýšlím o tom, co bude za deset, dvacet let...

Smutná paní vytřeštěně koukala na tajemství mé dlouhé sukně a nemohla se vynadívat.

„Mám dětskou obrnu od čtyř let.“

Ukázala jsem na svou levou nohu a trochu ji zvedla, aby Smutná paní lépe viděla. „Od čtyř let ji za sebou tahám. Zvykla jsem si. Horší je, že se po čtyřicítce můj zdravotní stav zhoršuje. Musím bojovat. Odpočívat, ale také rozumně svaly posilovat.“

Smutná paní se podívala na svou berli a pak na mě.

„Váš zdravotní stav se bude jenom zlepšovat,“ utěšila jsem ji a ona se trošku usmála. „Za chvíli budete chodit bez berle a na operaci si ani nevzpomenete. Budete zdravá!“

Pustila jsem sukni dolů, upravila si ji, a když jsem se na

Smutnou paní podívala, překvapeně jsem zjistila, že celá září. Chytila mě za ruku a pevně mi ji tiskla.

„Vy jste mi udělala takovou radost! Takovou radost! A víte co? Jdu si koupit Překvapení! A Chvilku pro tebe! A vyluštím si křížovky! To už jsem neudělala ani nepamatuju!“

Druhý den jsem ji potkala cestou na snídani. Vykračovala si s berlí jako generál a na každého se usmívala. Když mě uviděla, hnala se ke mně.

„To jsem se krásně vyspala! Zlatá ženská! Vás bych měla potkávat pořád! Kdybyste věděla, jakou mám dobrou náladu, když vás vidím! A už se mi tu začíná líbit!“

A protože jsme se potkávaly často, z dobré nálady nevycházela. Našla si přítelkyně, vysedávaly na kafičku a na lavičkách v družných debatách, chodily na procházky, a když jsme se potkaly, nikdy se na mě nezapomněla usmát a pokaždé významným pohledem zavadila o moji utajovanou nohu po obrně...“

„No vidíš, Mileno, jaká jsi kouzelnice! Udělalas tu ženskou šťastnou a stačilo zvednout sukni!“

Manžel překvapeně kroutil hlavou a Ilonka vážně přikývla.

„Lidi by si někdy měli uvědomit, že jejich nemoc nemusí být tak strašná. Že je někdy horší ta nemoc, která není vidět. Je nomže to by museli mít vedle sebe moji mamku, která v pravou chvíli zvedne sukni!“

Když Ilonka za chvíli odešla, můj drahý manžel vyprskl smíchy a pak mě objal.

„Ta naše holka tě perfektně zná, vid’?“

A na můj nechápavý pohled mi ochotně podal vysvětlení.

„No, že ví, že ty opravdu dokážeš zvednout sukni v pravou chvíli...“

Věnováno paní Jarmile z Brna, která dneska už zase vesele běhá.

Zájezd

Blondatý fešák kolem čtyřicítky, v džínách a v tričku, nastoupil do výtahu v šestém patře se mnou, a když jsem řekla, že jedu až dolů, zmáčkl přízemí. Pak se na mě podíval a uznale pokýval hlavou.

„Vám to dneska ale sluší, mladá paní!“

Cítila jsem, jak se červenám. Kdyby byl ve výtahu ještě někdo, tak by mě ta jeho lichotka do rozpaků nepřivedla. Ale potěšil mě, to je pravda! Však jsem si dala záležet, abych z pokoje vyšla upravená! Čas jsem na to měla, byla jsem přece v lázních!

Sklonila jsem hlavu a koukala do rozpisu procedur, jako kdyby to byl recept na štěstí.

„To jo, pěkná mladá paní...“

To bylo jediné, na co jsem se zmožila a hned jsem se na sebe naštvála. Reaguju jako stará baba. Je mi přece teprve čtyřicet pět let! Copak to je dneska nějaký věk? Dneska, kdy si pán, kterému je sto, založí spoření s Liškou?

Při pohledu do zrcadla, které pokrývalo zadní stěnu výtahu, jsem se naštvála ještě víc. Vždyť mi to dneska opravdu sluší, tak proč jeho chválu zpochybňuju?

Toho blondatého fešáka kolem čtyřicítky, kterého jsem si už několikrát všimla, jsem ale neobelstila. Mávl po mně rukou.

„Však vy to vidíte sama! V pokoji máte zrcadlo a ne jedno!“

To už jsem se trošku vzpamatovala a vzmohla se na trapný pokus o kokotérii.

„A jak to víte, kolik mám na pokoji zrcadel? Už jste byl u mě na návštěvě?“

„Nebyl. Tady jsou všechny pokoje zařízené stejně. Mužské i ženské. A já nejsem tenhle typ, jak si myslíte. Omlouvám se, jestli jsem se vás dotknul. Ale rád říkám ženám, že jim to sluší, když jim to opravdu sluší.“

Asi se trochu urazil, protože pak už mlčel a jenom se malinko usmíval. Z výtahu mě pustil první, beze slova se mi uklonil a zmizel u recepcie.

Užívala jsem si lázni už čtvrtý den. A ještě mám hodně dnů před sebou. Bylo to tady božské! Všechno. Říkala jsem si, že budu Klimkovice všude chválit! Nádherná stavba! Kolem lázeňského areálu obrovský park, krásné prostředí moderních procedur, pohodlné dvoulůžkové nebo útulně zařízené jednolůžkové pokoje, na pokojích televize, výborné jídlo a hlavně starost veškerého personálu o moje blaho... byl tady prostě ráj na zemi!

A já, jako když to tuším, jsem se sem těšila jako malá holka.

Bylo to poprvé po pěti letech, kdy jsem někam jela. Manžel ode mě před pěti lety odešel k jiné ženě a nechal mě se dvěma dětmi, které studovaly na vysoké škole. Každá žena, která si tohle zažila, ví, jak mi bylo. Málo peněz bych mu ještě odpustila, ale že ve mně vyvolal dusivý pocit méněcennosti, to mu neodpustím nikdy!

V čem je ta druhá lepší než já? Jak dlouho s ní spal, než našel odvahu říct mi to a odejít? Proč k ní vlastně neodešel dřív? Z pohodlnosti? Nebo proto, že mě pořád ještě měl rád? Čím jsem náš vztah pokazila? A kdy a jak to začalo? Spal s ní a spal i se mnou? Představoval si, že drží v náručí tu druhou, když líbal mě? A když se přestal se mnou milovat, bylo to proto, že jsem se mu hnusila?

Pořád se mi to válelo v hlavě, pořád, a není divu, že se to někde v mém těle muselo objevit. Naštěstí se to projevilo jako nezhoubný myom v děloze. Říkám naštěstí, ale problémy kolem toho byly hodně nepříjemné. I to zná dneska hodně žen.

Když jsem byla po operaci, zrekapitulovala jsem všechno kolem sebe. Zdravotně jsem na tom dobře. Dělohu mi vzali a vaječníky nechali. Přechod mi prý přijde normálně v padesáti. Výhoda je, že už nemenstruuju a problémy jsem nezaznamenala. Jednou za rok jdu na kontrolu. A to je vše.

Obě děti mezitím dostudovaly a zbavily mě finančních starostí. Syn má dobré místo a přiženil se do baráku. Čekají miminko. Jeho nová rodina je fajn a bez žárlivosti musím uznat, že se tam cítí jako doma.

Dcera začala pracovat ve výzkumném ústavu, a protože je každou chvíli někde v cizině, vyměnila jsem náš velký byt za dva malé a podělily jsme se. Synovi jsem dala peníze, které jsem za výměnu dostala a tím jsem měla děti vyřešené a začala se starat o sebe.

V práci jsem si udělala několik školení a kurzů a povýšila jsem. Nesnažím se být nepostradatelná, ale těší mě, když si to o mně myslí moji nadřízení.

V rodině a v práci máš všechno v pořádku, holka, tak se dej po operaci do pořádku a až se z Klímkovic vrátíš, začni se v tom svém Zlíně pomalu ohlížet po nějakém mužském, řekla jsem si spokojeně a šla jsem si k vodotrysku sednout do pohodlné lenošky.

Vodotrysk stříkal do výšky k prosklenému stropu, skrz který mě hrály sluneční paprsky. Lázně byly totiž v jednom velkém objektu, kde byla i kolonáda s vodotryskem, všude kolem vzrostlé květiny, některé i dvoumetrové, pošta, kavárna, kadeřnictví, kosmetika, pedikúra, suvenýry, noviny, krámk s potravinami, prostě všechno, co k lázním patří. Když přšelo nebo byla zima, nemusela jsem vytáhnout paty ven a přitom jsem měla pocit, že venku jsem! A všude bylo plno laviček! Uvnitř na kolonádě, i v parku kolem lázní.

Tady se nikdo nemusel cítit sám. Stačilo sednout si na lavičku a za chvíli už vedle vás někdo seděl a povídání mohlo začít...

„Můžu vás pozvat na kávu? Pokud nemáte proceduru.“

Otočila jsem se. Zase ten blondatý fešák z výtahu! Podívala jsem se do rozpisu procedur, ale než jsem se v něm stačila zorientovat, pokračoval.

„Taky bych se vám rád představil. Miloslav Lopatka. Všichni mi říkají Mílo.“

Podala jsem mu ruku a rozpis mi spadl na zem. Sklonili jsme se pro něj oba. Ucítila jsem příjemnou vůni. To sis u mě šplhnul, chlape, řekla jsem si v duchu. Mám totiž ráda, když muži voní. Když jsme se zase postavili, představila jsem se také.

„Libuše Kůrková.“

Uznale pokýval hlavou.

„Libuše. Libuše. To jméno se mi líbilo odmalíčka. Je vznešené. Je staré. A je české.“

Šli jsme ke kavárně a já cestou studovala, jak to mám s procedurami. V duchu jsem si přála, abych měla aspoň chvilku volna a přání se mi vyplnilo. Jodovou koupel jsem měla až za půl hodiny.

„Ale místo kafe bych si dala mrkvový džus. Mají výborný! A je zdravý!“

„Já vím. Chodím sem na něj. Dám si ho taky.“

Sedla jsem si ke stolku na kolonádě a Míla šel do kavárny pro džusy. Slušelo mu to. Zezadu vypadal jako kluk. Byl štíhlý a zdál se zdravý. A protože je v lázních normální, zeptal se druhého, s čím tu je, udělala jsem to, hned jak přinesl džusy.

„Roztroušená skleróza. Jezdím sem každé dva roky. Držím to pod kontrolou prášky. Dokonce jsem se vrátil do práce. Sice ne na celý úvazek, ale k částečnému důchodu je to dobré! Aspoň něco! Bojuju. Cvičím, dodržuju životosprávu. Pan doktor má ze mě radost, ale nemyslete si, svatý nejsem!“

Oba jsme se rozesmáli a následujících dvacet minut jsme nezavřeli pusy. Semleli jsme kde co. I to, že je také rozvedený. Když se mě zeptal, s čím tu jsem, řekla jsem mu to. V lázních se tyhle věci říkají snadno. Všichni tu jsme s něčím. Kdybychom byli zdraví, tak tu nejsme.

Bylo mi s ním dobře. Žádný padesátiletý stařec, který si stěžuje na manželku a vypočítává své zdravotní potíže. Tohle byl normální, mladý chlap! Začali jsme si tykat.

„Líbo, nechtěla bys jet v neděli na výlet? Je to na celý den. Vedle knihovny visí plakát. Vyjíždí se autobusem ráno v devět hodin od recepcce. Vracíme se na večeri. Oběd dostaneme u snídaně v balíčku. Napiš si na stravovací kartičku místo nedělního oběda B. Balíček.“

Trochu se zarazil a zkoumavě se na mě podíval.